

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ.

ΕΤΗΣΙΑ.
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Διά τὸ ἑσωτερικὸν δρ. 12
Διά τὸ ἔξωτερον » 15

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Πανταζῆ καὶ ἐκδίδεται ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς, καὶ διὰ τοῦ ἰδιοῦνεργεῖται πᾶσα διοικητικὴ αὐτῆς ἀφορᾶσα. Τιμὴ καταχωρίσεως ἀγγελιῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Παρά τοὺς Κ. Κ. Διδασκάλους καὶ τοὺς ἐπιτρόπους τῶν Ταχυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.

Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρά τοὺς Κ. Κ. Ἑλληνας. Περιζήνοιοι καὶ τοὺς ἰδιαιτέροιοι ἐπιτρόπους τοῦ ἐκδότη.

Ἐκδίδεται τετράκις τοῦ μηνός.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.

(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἐὰν ἦς φιλομαθής, ἔση καὶ πολυμαθής (ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ).

Ἀθήναι, τὴν 24 Δεκεμβρίου 1855

Ἡ Σιών.

« Χαῖρε Σιών ἁγία, μήτηρ τῶν ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον. »

Τὸ ὄνομα Σιών τινὲς μὲν μεθερμηνεύουσι — ξηρὰ γῆ, ἄλλοι δὲ ἐγγηγερμένον μνημεῖον. Ὀνομάζετο δ' οὕτω ὅρος κείμενον κατὰ τὴν ΜΔ ἄκραν τῆς Ἱερουσαλήμ, ὑψηλότερον δὲ καὶ ὀχυρώτερον ὄν πάσης ἄλλης θέσεως τῆς πόλεως. Ἐν αὐτῷ ἦν ἀκρόπολις δυσπρόρητος ἣτις ἐκαλεῖτο περιόχη Σιών (Β. Βασιλ. Ε. 7, Α. Παραλ. ΙΑ. 5—7). Ἐνταῦθα κατέφυγον οἱ παλαιοὶ Χαναναῖοι κάτοικοι τῶν Ἱεροσολύμων, ὅτε ἡ πόλις αὐτῶν Ἰεβούς (Ἱερουσαλήμ) χθαμαλωτέρα οὖσα ἐνεπρήσθη παρὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν ὑπὸ Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ (Ἰησ. ΙΕ. 63, Κριτ. Α. 8). Ἐνταῦθα ἕνεκα τῆς φυσικῆς τῆς θέσεως ὀχυρότητος καὶ τῆς δεξιότητος τῶν προμάχων ἠδυνήθησαν νὰ ἀντισταθῶσι ἐπὶ 400 περίπου ἔτη κατὰ τῶν πολιορκουσῶν αὐτοὺς φυλῶν τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμῆν, μεθ' ὧν τῶν Ἰεβουσαίων τινες συνέζων ἐν εἰρήνῃ ἐν τῇ νεοδημιουργῶν περιόχῃ Σιών πόλιν. Ἄλλ' ὅτε ὁ Δαβὶδ ἐβασίλευσεν ἐπὶ Ἰσραὴλ προσεκάλεσε τοὺς Ἰεβουσαίους ἵνα παραδώσωσιν αὐτῷ τὴν ἐπίκαιρον ταύτην θέσιν πλὴν οὗτοι ἐπὶ τοσοῦτον ἦσαν πεποιθότες ἐπὶ τὸ ἀπόρητον τῆς ἀκροπόλεως αὐτῶν, ὥστε ἀπεκρίθησαν μεγαλαυχούντες τῷ Δαυίδ « Οὐκ εἰσελεύσῃ ὧδε, ὅτι ἀντίστησαν οἱ τυφλοὶ καὶ οἱ χωλοὶ λέγοντες, ὅτι οὐκ εἰσελεύσεται Δαυὶδ ὧδε » ἐννοοῦντες πάντως, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ τυφλοὶ καὶ οἱ χωλοὶ δύνανται νὰ κρατήσωσι τόσῳ ὀχυρὰν θέσιν καὶ ἄνευ τῆς βοήθειας τῶν ὀπλῶν αὐτῶν. Ὑποσχεθέντος δὲ τοῦ Δαυίδ, ὅτι ὁ πρῶτος καταλαβὼν αὐτὴν ἔσται ἄρχων καὶ στρατηγός, ἀνέβη ἐπ' αὐτὴν πρῶτος Ἰωάβ υἱὸς Σαρουῖα. Κυριεύσας οὕτως ὁ Δαυὶδ τὴν Σιών ἐκάθησεν ἐν αὐτῇ καὶ περιτειχίσας αὐτὴν κύκλῳ ἐκάλεσεν αὐτὴν πόλιν Δαυὶδ. (Β. Βασιλ. Ε. 7, Α. Παραλ. ΙΑ. 5, 7, Ψαλ. Β. 6). Ἡνώθη λοιπὸν οὕτω τῇ λοιπῇ μητροπόλει τοῦ Ἰσραὴλ στενὴ δὲ κοιλίᾳ, Τυροποιεῖον ὑπὸ τοῦ Ἰωσήπου καλουμένη, ἐχώριζε ταύτην ἀπὸ τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς πόλεως μέρους. Ἡ Σιών διεκοσμήθη ταχέως ὑπὸ τοῦ Δαυὶδ καὶ ὕστερον ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος δι' οἰκοδομῆς ἀνακτόρων καὶ ἄλλων περιφανῶν οἰκοδομῶν. Ἀνήγαγεν ἔπειτα ὁ Δαυὶδ ὧδε τὴν Κιβωτὸν τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ οἴκου Ἀβεδδάρᾳ τοῦ Γεθαίου, ἣτις διετηρεῖτο ἐν σκηνῇ προσωρινῇ, ἣν πρὸς τοῦτο ἐπηξεν ὁ Δαυὶδ, ἕως οὗ ἔφερεν αὐτὴν ὁ Σολομῶν εἰς τὸν παρ' αὐτοῦ οἰκοδομηθέντα μεγαλοπρεπῆ οἶκον τοῦ Κυρίου (Β. Βασιλ. Η. 1, Β. παραλ. Ε. 2). Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τοῦ Δαυὶδ ἦσαν ἔτι καὶ οἱ πλείστοι καὶ ἐπισημότεροι τάφοι τῶν βασιλέων Ἰούδα· διετέλει δὲ αἰεὶ ἡ ἀσφαλεστάτη πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ ἀσφάλειαν πάσης τῆς Ἱερουσαλήμ θέσις. Εἰ δὲ καὶ ἀγνοοῦμεν πῶς ὑπεστηρίχθη κατὰ τῶν ὑπὸ τὸν Ναβουχοδονόσσωρα Χαλδαίων, δυνάμεθα ὅμως νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τῆς νυκτὸς γενομένης ἐξελύσεως ἐντεῦθεν τοῦ βασιλέως Σελεκίου, ὅτι ἦν ὀχυρωμένος ἐνταῦθα ἐν τελείᾳ πεποιθῆσαι μέχρις οὗ ἐρράγη πᾶσα ἡ πόλις. Ὅτε δὲ ἡ Ἱερουσαλήμ ἀνωκοδομήθη τοῦ Κυρίου ἐντελεικμένου, ἡ ἐπίκαιρος θέσις ταῦ ὅρους Σιών μετὰ πλείστης ὁσῆς ὠχυρώθη ἐπιμελείας αὐθις, ὥστε τελευταία αὐτὴ ὑπέκυψε τοῖς Ῥωμαίοις. Καὶ τῷ ὄντι, τόσῳ δυνατὴ καὶ καλῶς ὠχυρωμένη ἐφάνη εἰς τὸν Τίτον, ὥστε εἶπεν, ὡς ἱστορεῖται, ὅτι ἄνευ τῆς τοῦ οὐρανοῦ βοήθειας, αὐτὸς καὶ οἱ στρατῶν αὐτοῦ καὶ πᾶσαι αἱ πολεμικαὶ μηχαναὶ αὐτοῦ οὐδέποτε ἤθελον κυριεύσει αὐτὴν. Τὸ ὕψος τοῦ ὅρους μόνου ἐλογίσθη ὑπὸ τῶν

νεωτέρων περιηγητῶν ὄν 2540 περίπου πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ 170 σχεδὸν πόδας ταπεινότερον τοῦ ὅρους τῶν Ἐλαιῶν.

Τὸ ὄνομα Σιών σπανίως εὑρίσκεται ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ σημαίνον ἢ τοὶ τὴν πόλιν τοῦ Δαυὶδ, ἢ τὴν Ἱερουσαλήμ πᾶσαν εἰς τινὰ τῶν ἱστορικῶν μερῶν τοῦ θεοπνεύστου τούτου βιβλίου. Εὐρηται δὲ μόνον καὶ κυρίως ἐν τοῖς ψαλμοῖς καὶ τισὶ προφήταις. Ἐνταῦθα δὲ φαίνεται μᾶλλον ἀναφερόμενον εἰς τὴν πόλιν, τὴν λατρείαν καὶ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, σχετικῶς πρὸς τὸν ἐκλεκτὸν αὐτοῦ λαὸν τὸν Ἰσραὴλ ἢ ἄλλως ὡς τυπικὸς ὅρος, περιλαμβάνων πᾶσαν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ, καὶ τὴν μέλλουσαν δόξαν αὐτῆς ἐν ἄλλῃ οἰκονομίᾳ καὶ καιροῖς, οὗς ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ. Ὅθεν πολλὰκις λέγεται Θεῖον ἢ Ἁγίον Ὅρος, (ὡς π. χ. Ψαλ. Β. 6, Ἰσραηλ. Β. 1, Γ. 17). Ἐν πολλοῖς ἄλλοις τῆς ἁγ. Γραφῆς χωρίοις ἢ αὐτῇ φράσει δηλοῖ πᾶσαν τὴν Ἱερουσαλήμ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ὑψηλὴν ἐννοίαν. Κηρύττεται ὡς ἡ ἐκλεκτὴ κατοικία τοῦ Θεοῦ καὶ προτιμωτέρα παντὸς ἄλλου τόπου, οἶον, « ψάλλατε τῷ Κυρίῳ τῷ κατοικοῦντι ἐν Σιών. » — Μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ » — Ἐκ Σιών ἡ εὐπρέπεια τῆς ὠραιότητος αὐτοῦ » — Ὅρος Σιών τοῦτο, ὃ κατεσκήνωσας ἐν αὐτῷ » — Καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ ἐν Σιών » — Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ἡρετίσατο αὐτὴν εἰς κατοικίαν ἑαυτοῦ » — (Ψαλμ.). Ὅμοιως δὲ καὶ ἐν προφήταις διαφόροις (Ἰδ. Ἱερμ. Η. 19, Ἰωηλ. Γ. 17, 21, Μιχ. Δ. 7, Ζαχαρ. Β. 40, Η. 3), καὶ ὅτι ἀγρύπνως καὶ μετὰ ζήλου προστατεύει αὐτὴν (Βασιλ. — Ψαλμ. Προφ.).

Ἡ ὅλη φράσις « ὄρος Σιών » θέτειται πολλάκις ἀντιπᾶσι τῆς πόλεως Ἱερουσαλήμ. Ἐνίοτε ὅμως δηλοῖ ἰδίως τὸν τόπον, ὃν ἐξελέξατο ὁ Κύριος καὶ ἐστήσατο τὸν θρόνον αὐτοῦ. Εὐρηται ἔτι ἡ φράσις « θυγάτηρ Σιών, » δηλοῦσα τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅτε μάλιστα ὁ λόγος ἐστὶ περὶ τῶν παθημάτων αὐτῆς.

Καὶ ἡ ἀπλή ὀνομασία « Σιών » χρησιμεύει συχνότερα εἰς δηλώσιν τῆς Ἱερουσαλήμ ἢ μετ' ἄλλης τινος προσθήκης. Ὑπερβαύμαστος δὲ καὶ συγκινητικὴ ἱστορία ἅμα καὶ πρὸς νοουθεσίαν καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐκκλησίας δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τοῦ ἀπλοῦ τούτου ὀνόματος μόνον, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄλλας λέξεις εὐρισκομένου. Παρ. χαρ. Θεὸς Σιών, Βασιλεὺς Σιών, θεμέλια Σιών, τέκνα Σιών, θυγατέρες Σιών, υἱοὶ Σιών οἱ τίμιοι, οἱ πενθοῦντες Σιών, εὐαγγελιζόμενοι Σιών, ὁ νόμος Σιών, ἰδοὺ Σιών ἡ πόλις, τὸ σωτήριον ἡμῶν, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Αἱ προφητεῖαι περὶ τῆς τιμωρίας τῆς Σιών διὰ τὰς εἰς Θεὸν ἀμαρτίας αὐτῆς καὶ τ' ἄλλα αὐτῆς πλημμελήματα πληρέσταται καὶ φοβερῶτατα κηρύττονται ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν προφητῶν καὶ ἄλλοις τῆς Γραφῆς τεύχεσιν. Οἱ θρῆνοι τοῦ Ἱερεμίου πλήρως εἰσὶ μαρτυριῶν τῆς πληρώσεως τῶν προφῆσεων τούτων ὑπὸ τῶν Χαλδαίων. Ἡ τελεία ὅμως πληρωσις αὐτῶν ἐγένετο πιθανῶς μετὰ τὴν ὀλοσχερῆ καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλήμ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Τὸ εἰδιωλομανὲς τοῦτο ὄργανον τῆς θείας ὀργῆς ἐγεώργησε καὶ αὐτὸ τῆς πόλεως Δαυὶδ τὸ ἔδαφος, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἔτι, ἐξαιρέσει ὀλίγων μόνον μερῶν, γεωργεῖται, ὅπως ὁ προφήτης Μιχαίας προσεφῆτευσεν « Διὰ τοῦτο οἱ ὕμνοι Σιών ὡς ἀγρός ἀροτρικοθήσεται » (Δ. 12). Ἄλλ' ὁ

μους ήγγικεν, ως φαίνεται, ή ώρα, οτε θαλει πάλιν εκλάμψει ή δόξα της Σιών εν τω κόσμω, και όπως εξεπληρώθησαν αι κατ' αυτης προκληθεισαι απειλαι, οτω πληρωθησονται και αι αλλαι περι αυτης προφητειαι. « Διαθήκη γαρ αιώνιος ουκ επιλησθήσεται » (Ιερμ. ΚΖ. 5) « Συ αναστάς (Κύριε) οικειρήσεις την Σιών, οτι καιρος του οικειρήσαι αυτην, οτι ήκει καιρός » — « Κύριος εξ ουρανού επι την γην επέβλεψε, του ακουσαι του στεναγμού των πεπεδημένων, του λύσαι τους υιους των τεθραυτωμένων, του αναγγειλαι εν Σιών τω όνομα Κυρίου και την αινεσιν αυτού εν Ιερουσαλήμ. » (Ψαλμ. ΡΑ).

Περί απελπισίας.

(Εκ του Γαλλικού υπό Α.)

Καλούμεν απελπισία ν την τελειαν της ελπίδος απόλειαν, την μεγίστην προς πάντα τα εν τω κόσμω αήθια, καλιώτασαν ούτω φριτίον δυσφόρητον την ζώνη, και ώθοσαν μέχρις αυτοχειρίας πολλάκις τον άνθρωπον. Παράγεται δ' αυτη είτε εκ της καταστροφής των της τύχης αγαθών, είτε εκ του θανάτου των φιλιτάτων ήμιν, είτε υπ' αφορητων οδυνών και ανιάτων νόσων, είτε ενεκα δουλειας ή βρυρατάτης καταθλίψεως, είτε τέλος ενεκα ατιμίας, καταδίκης, καθειρέσεως, κ. τ. λ. Τα φανταστικά εν τοιούτοις δενά δέν έχουσι πάντοτε την αυτην έφ' απάντων επήρειαν, ήν τα σωματικά, καθότι υπάρχουν ενίοτε άνθρωποι τινες λίαν προς ταυτα τερπόμενοι, και εισιν οι τρεφόμενοι μάλιστα εκ της ατ μίας και της αισχύνης. Είτε δ' άλληθεσ ότι εινε ανόξιον ενίοτε να συγκινηθεί τις εκ της του κόσμου τιμής, εκ της επιπλάστου φιλοτιμίας. Έτιμα ποτέ τον Σωκράτην και τον Κάτωνα τω να ήρπίση τις αυτούς δημοσίας, ενφ ταυών οι μικροφιλότιμοι της κοινωνίας ήμιν σφάζουσιν αλληλους ενεκα ασημάτου λέξεως, εν παρόδω ήρθείσης.

Αδύνατον βεβαίως εινε να διατηρηθη ή ανθρώπιнос ύπαρξις άνευ της ελπίδος: οθεν και οι αρχαιοι έμυθολόγησαν αυτην τω τελευταίω μείων καλόν εν τω πυθμήνι της κυτίδος της Πανδώρας, ώστε αν καταλλήλως ή ελπίς εκλήθη βίλισμον του βίου, ετι καταλληλότερον δύναται να κληθη ή απελπισία δραστηκότατον αυτο δηλητήριον και ήπιώτερον δε χαρκτηρηέν αν φέρη ή απελπισία, και εαν δέν σύρη τον άνθρωπον εις βιαίας καταστρεπτικας πράξεις, ου ήττον όμως ή επήρεια της απ' αυτης απορροήςσης μεγίστης αποθάρρύνσεως δύναται θανατηφόρον να κατενέγκη εις τον απηλιτισμένον πληγήν, και θλεθρίαν του όργανισμού και των σπλάγγων αυτού συντάραξιν. Τοσούτω δε βέβαιον εινε τούτο, ώστε, αν ιατρός, ποτε, υπό μεγίστης άφροσύνης ώθούμενος, ώμολόγει εις τον ασθενή του, ότι απελπισεται όλοτελώς και περικτείται της θεραπειας αυτού, ουδέν άλλο ήθελε πράξει ούτως, ή να βυθίση έχρησίδιον εις την καρδίαν του επιθανάτου, και να επισπεύση ούτω τω τέλος των άγωνιών και των βασάνων αυτού: ενω απ' εναντίας πλασται ελπίδες παρατίουσι προφανώς τας ήμέρας, τους μήνας και τα ετη ενίοτε δυστυχώς τινός, επι της των συμφορών και οδυνών κοίτης αυτού. Τούτου δ' ενεκα και ο Ηλλάτων, εν τη πολιτεία αυτού επιτρέπει τοις ιατροις τω άκωλύτως ψεύδεσθαι: δυστυχώς όμως τα μέγιστα της απολύσεως ταύτης καταχωρύνται οι άγύροι εκ αυτών.

Η απελπισία, και καρτερικώς φερομένη, προξενει μεγίστην των όργανων δυνάμεων εξασθένειαν, μετά της θλίψεως δε συνεπιφέρει και γενικην αποθάρρυνσιν. Το έντερικόν σύστημα πίπτει εις άνοιαν, ή πέψις δέν εκτελείται καλώς, οι χυμοι διαφθειρόνται, αποσυντιθέμενοι ως εκ της στομακακικής καχεξίας. Το αίμα καθίσταται μέλαν, ακινητεί και συμφρττεται εντός των υμένων των κυριωτέρων όργανων βραδύς και συνεχής πυρετός διαβιβρώσκει την ζώνη του ανθρώπου: ο σφυγμός καθίσταται άμυδρός και σωληκίσιον: ή κόμη πίπτει. Εάν δε δέν επέλθη αδύναμός της ήτακτος διάθεσις (κακοήθης πυρετός των αρχαίων), αναπτύσσεται ενίοτε σκίρτος εις τον πυλωρόν, προβαίνων έπειτα εις καρκινον. Οι ίσχυρότεροι των χαρκτηρίων, είτε προσποιούμενοι την κατάστασιν αυτών, είτε ανακαλύπτονται ν' άνθίστανται εις την απελπισίαν, αδυνακτοσιν ουχ' ήττον να διαφύγουν τας προσβολάς αυτης.

Η πρώτη ενίοτε της απελπισίας στιγμή διεγειρει υπερφυσι-

κας σχεδόν προσπαθείας προς άραπισμόν των απειλούντων ήμας κινδυνωδών εμποδίων: και τω ζώνω δ' αυτό μάχεται μανιωδώς και μετ' απελπισίας πριν ή κύψη τον αυχένα υπό την μάχαιραν του δημίου του: τοσοϋτον δ' εκρηγνύεται τότε ή λύσσα, ώστε εκατονταπλασιάζεται ή γενικιότης αυτού, και αποπειράται των πάντων, όπως καταγωνισάμενον διαφύγει τον θάνατον. Άλλ' εαν τέλος καταπεισθη ότι άνωφελης όλως εστί πάσα αντίστασις, ή νάρκη παραλύει τας δυνάμεις αυτού, και καταπίπτει αναισθητον.

Η λύπη, λέγεται, και ή απελπισία απελίθωσαν την Νιόβην φαίνεται ότι ή του αίματος κυκλοφορία διεκόπη κατά την προσβολήν της θλεθρίας και θανατηφόρου πληγής: τοιούτον τινα φερεί χαρκτηρηα και ο τρόμος και ο ψυχρός ιδρώς, ο περιφρέων τω σώμα του καταδίκου ένώπιον της εκτελέσεως της ποινής του (sontibus unde tremor). Πριν ή διόλου πληγή τις, ή απελπισία, ως και ο τρόμος ούσαύτως, δύναται σιτηγμιαώς να τον φονεύσωσι, ή να παρασύρουν αυτον εις όρμητικην τινα και βιαίαν άπόρασιν: τότε τω φοβερόν και άγρωπών του θανάτου φάντασμα παριστάται ως αναπόφευκτον σκοτεινιων τότε φαντάζεται πρόωρον πρό των οφθαλμών του τον ζώνω ως αδυσώπητον της απελπισίας διαμονήν, επ' αυτοϋ δε επιγεγραμμένα μελανοίς χαρκτηήρισι.

Lasciate ogni speranza, Voi che intrate! (a)

Τοιούτος ήν ο Κοκκυτός των αρχαίων έθετον δε συγκεραστικόν την Αθήνην, δι' ής τούλάχιστον των πάντων έπελανθάνοντο.

Εσφαλμένος πρεσβεύουσι τινες, μετά του ποιητου Λουκρετίου, ότι τω μέσον δι' ου δύναται τις ν' αποβάλη τους περι της κολάσεως και του άδου τρόμος, συνίσταται εις την αποβολήν πάσης θρησκευτικης δοξασίας. Έξ εναντίας: μικράν τινα πείραχν έχων τις των της άπιστίας αιώων, καθ' ους ή άθειά επεκράτει μόνον και ο ύλισμός, βλέπει προφανέστατα, ότι καθ' ουδεμίαν άλλην εποχην ήσαν συχνότερα αι αυτοχειρίας και επομένως αι απελπισίας. Πάντες οι θρησκευτικοι λαοι άνευ απελπισίας-υπομένουσι τας οδύνας και τας πικρίας του βίου. Ο φανατικός μουσουμάνος ύπομεινε καρτερικώτατα τω πεπωμένον, και πιστεύει ότι ούτω ποιών πείθεται τη ύψηλή του Άλλάχ θελήσει. Ο Σιλύσιος Πέλλικος ύπέμεινε την κάθειρξιν αυτού. Άλλ' άμα τις αποβάλη την ίεραν ταύτην πεποιθήσιν, ο βίος καθίσταται φρικώδης και στυγερός, ουδέν πλέον έτερον αντιφάρμακον δυναται να εύρεθη κατά της απελπισίας ή ο θάνατος, ή εις τω μέδεν επάνοδος. Εκ τούτου προήλθε, ώστε τοσοϋτοι Ρωμαίοι, υπό την τυραννίαν των αυτοκρατορών αυτών και εν τω μέσω της επικουρικής φιλοσοφίας, παρεδίδοντο εις τον θάνατον: καθότι τί πλέον είχαν να φοβηθώσιν; — Ένώ δε ο απηλιτισμένος θεωρεί την ψυχράν του τρυφου σκοτίαν ως τω μόνον αυτού καταφύγιον, και τω μόνον των βασάνων αυτού κάλυμμα, ο μεγαλόψυχος άνηρ, ο διατηρών εν τη ψυχη αυτού τω της θανασις αυτης αισθημα, αφρει εν ταις συμφοραις και οδύνας αυτού τά φιλιματα προς τον ουρανόν, οθεν ζητεί και άρύεται παρηγορίαν.

Της απελπισίας αι προσβολαι ασθενέστερηι εισιν παρά τοις μέν ή παρά τοις δε, και διχλούνται κατά τινας περιστασεις δι' όλως διαφόρων μέσων. Ο μικράν της γενεθλίου αυτού γής συρόμενος δοδλος αθίωψ ανακουφίζει την οδύνην των αλυσσεών του δια της όρχήσεως και λησμονεί τας συμφοράς του εις τους κόλπους της άγάπης. Ένίοτε δε τις μάλλον φικιδρύνεται και ελπίζει, και τοι υπό καρδιοδόρου τηκόμενος σκώλικος, δια ψυχραγιών και περιγαρών διασκεδάσεως, ή δια των ευγλωτοτερων όμιλιών του Σενέκα.

Η νεότης και τω ευτράπελον αυτης εύκόλως αναγεννώσι την ελπίδα, καθότι τότε αισθάνεται τις βώμην περιτρέχουσαν τω σώμα του, και μακρόν στάδιον επι του μέλιοντος εκτυλισσόμενον διορξ. Η γυνή και τοι ασθενέστερα και δειλοτέρα του

(a) Πάντες οι εισερχόμενοι, απηλιτισμένοι εισέλθετε! (Dante, la divina Comedia Infer. Cant. iii.) Σ. Μ.

άνδρος, ήττον εν τοιούτοις ύπόκειται εις τας προσβολάς της απελπισίας, καθότι τω εμμετάβλητον αυτης διεκρεμύει: των βεβαθειών της συμφορας έντοπώσεων. Αυτη σχεδόν πάντοτε, κάμπουσα, χωρίς να συντριβη, υπό τας πληγας της άτυχίας, αναζωογονεί την ελπίδα εν τη άνδρικη καρδιά, καθότι συχνότερον βλέπει τις άγάμους, ή χήρους άτέκνους, προς ουδεν συνδεομένους και υπ' ουδενός ύποστηρίζομένους, τυφλωμένους μέχρις αυτοχειρίας, ή ανθρώπους νυμφευμένους, προσηλωμένους εις την ζώνη δια της συζυγίου και των τέκνων αυτών, προς ά όρείλουσι προστασίαν και βοήθειαν. Η ώριμος δ' ήλικία, και ή μελαγχολική κρῆσις, προς τα μελανα μνον του βίου τούτου αφορώσκι ένώπια, παραδίδονται συχνότερον εις την λύπην και την κατήθειαν: παρατηρείται ούσαύτως ότι αι λυπηραι και απελπιστικαι ιδέαι γεννιούνται μάλλον την έσπεραν, σοβαρον κόπου και άνοιίας χρόνον, ή την πρωίαν, ώραν της των δυνάμεων άνανεώσεως και αναγεννήσεως. Έκν βεβαίως αι ήδοναι και διασκεδά εις δέν έπύρριπτον ενίοτε άνθη τινα επι του ξηρού τοιούτων δυστυχών σταδίου, εαν ή Κυριακή δέν ήτον ήμερα αναπαύσεως και τέρψεως δια τον καθ' άπερασαν την έβδομάδα προς τον ζυγόν των μόχθων αυτού εξεπυγμένον τεχνίτην, δέν ήδυναμέθα ειμή μόνον την ο λ ο η ν μ ο ι ρ α ν ήμιν ν' ατενίζωμεν: ο άνθρωπος βίος ήθελεν εισοιαι θλεθριώτερον και επαχθέτερον δι' ήμας δώρημα ή δια τα άλογα ζώα, άτινα ουδ' ετς συμφοράς, ουτε τον θάνατον αυτών προορσι: ο άνθρωπος μόνος, εκ της θλεθρίας αυτού περιεργείας του να ειδούση τα βλέμματά του όσον βαθυτερον εις τω μέλλον, θεωρεί φρικιών την επεκπειλούσαν να κεραυνοβολήση αυτον τρεμεράν καταιγίδα: μάτην δε προσπαθεί, μάτην εξαντλεί τας δυνάμεις, τας προφυλάξεις και την φρόνησιν αυτού, όπως αποτρέψη από της κεφαλής αυτού την έκρηξιν αυτού. Ολιγώτερον ήθελε βασανισθη παρδιδόμενος εις τας βουλάς της θείς προνοας, ή ως άλλοι ποιοσι εις τα δόγματα της αδυσωπιτότου των πραγμάτων φορξ, ήν καλοσιν ειμαρμένην: ούτως ο πολεμιστής καταφρονει καθ' έκάστην τους κινδύνους του πολέμου, ο δ' Ανατολίτης βεδίζει απόρητος εν τω μέσω του λοιμού: καθότι δέν έχουσι τους ανάνηρους εκεινους τρέμους, ουδε την απελπισίαν εκεινην ήτις φαίνεται προκαλοσαι μάλλον ή εξορκίζουσα τον θίνατον άλλων: εινε, να κλειση τις, και κύριος του τρέμου του: άλλα κάλλιον εινε, να κλειση τις, εαν δύναται, τους οφθαλμούς προς τον κίνδυνον, και να περιουρισθη εις τω καθήρον του αλόγου ζώου ένστιγμα. — Μη ζητήσ, άνθρωπε, να μετάβλης την φοράν των πραγμάτων, ήν δέν δύναται να έμποδίσης: ουτε ή τύχη, ουτε ή φυσίς σοι ύπεσχεθησαν άνεφέλον και αφίλιον εύδαιμονίαν. (Α.)

Υποδήματα παρά τοις αρχαίοις.

(Συνείχεια, ίδ. άρ. 142).

Αι υπό του Πολυδεύκουσ μνημονεύουμαι πολυάριθμοι ποικιλια σχημάτων των υποδημάτος δυσκόλως δύναται να καταταχθώσιν εις είδη και διακρίσεις, ενεκα της συντομίας του περι αυτών λόγου: Ώδε δυνάμεθα μόνον να μνημονεύσωμεν ολίγα τινα των ειδών, άπερ ήσαν εν κοινή χρήσει. Η κρηπίς ίστιν εκ των δυσεξηγήτων εξ άλλων σημασιων του όνόματος: τούτου δύναται να υποθεθη, ότι σημάκει απλως πελμα και τούτο καθίσταται πιθανώτερον εκ της χρήσεως του όνοματος επι ειδους τινός πλακωντίου, ου τω σχημα όμοιάσε πιθανώς υποδηματι τοιούτω (Αθήν. ΙΔ. σελ. 646. έμπεπται. . . πύρινος άρτος κοίλος και σύμμετρος, έμοιος ταις λε ομείας κρηπίδι, εις δε έντιθέται τα δια του τρυφου σκευά όμεια πλακωντία » ίδ. έτι Πολυδ. ΣΤ. 77. « ήν δε και κρηπίς εξ άλευρου και μελιτος » παραβλ. και Σουιδ. και Ησύχ.). Ο Αθηναίος ποιεί έτι διακρίσιν του υποδηματος: και της κρηπίδος, λέγων (ΙΔ. 621) « και τω μέν παλιόν υποδημασιν έχρηστο, ως φησιν ο Αριστοκλής, νδν δε κρηπίσι. » (παραβλ. Πολυδ. 91. λέγοντα « ήν δε τι υποδημα και όπισθοκρηπίς. ») Εκ των χωρίων τούτων φαίνεται ότι ή κρηπίς ήν ύψηλόν υποδημα διαφέρον του άπλουστέρου υποδηματος, άτε παχύτερον εν. Παρά Πολυδεύκει δε φαίνεται ότι ειχεν έτι ύψηλοτεραν του συνήθους πτέρην. Προς ταυτα όμως δυσκόλιν εστί να συμβιβώσωμεν τα υπό του Θεοφράστου περι τω κόλακος λεγόμενα (χαρ. 2) « και συνωνού-

μενος δε κρηπίδας τον πόδα φησαι ειναι ευρυμώτερον του υποδηματος: ήν δε τω τοιούτω πιθανώτατα ήμισυποδηματος είδος, καλύπτοντος τω έμπροσθεν του ποδός μέρος και σφιγγόμενον κατά την πτέρην δι' ήμάντων » (ιδ. έτι Ηλιοδ. Αίθιοπ. Γ. 3. « κρηπίς μέν αυτοίς ήμάντι φοινικώ διάπλοκος ύπερ αστράγαλον έσφιγγετο » και ο Πολυδεύκης (Ζ. 85) « κρηπίδες, τω μέν φέρημα στρατιωτικόν » (παραβλ. Ηλιουτ. Άλεξ. 40). Πλήν δέν δυνάμεθα να περιορίσωμεν την χρήσιν αυτού μόνους τοις στρατιώταις.

Όριστικώτερα τινα γνωρίζομεν περι των έμβάδων: αυται ήσαν καθαυτο υποδήματα, εισιν άρα κατατακτέαι εν τοις λεγομένοις κοίλοις υποδημασι κατ' εύρυ έραν της λέξεως έκδοχήν. Ταυτας έφερον μόνον άνδρες, ως γίνεται δήλον εκ του Αριστοφάνους (Εκκλησι. 47, 314, Ίππ. 872) και ο Σουιδας λέγει — « έμβάς: τα υποδήματα τα άνδρεία. » Επι των χρόνων του Αριστοφάνους ήσαν, φαίνεται, αι έμβάδες τω κοινώτερον των υποδημάτων είδος: δέν έφερόντο όμως υπό των ευγενεστέρων τάξεων « και προς τοις άλλοις κακοίς νεοείζει και έχκαλει αυτω, ότι έμβάδας και τριβώνια φορει, άλλ' ουκ άδικών, ότι αφελόμενος αυτον τα όντα πένητα πεποιήκε » τούτο αναφέρεται, ως δοκει, κυρίως εις Αθήνας, διότι αι έμβάδες δέν ήσαν πανταχού αι αυται: ούτως ο Ηρόδοτος (Α. 195) λέγει, ότι οι Βαβυλώνιοι έφερον « υποδήματα επχώρια, παραπήσια της βοιωτήσις έμβάσι. » Ο Πολυδεύκης υπόδημα, θράκιον δε τω εύρημα: την δε ιδέαν καθόρους ταπεινής έοικεν. « Αι λεγόμενοι Λακωνικαί ήσαν ούσαύτως άνδρεία υποδήματα, πιθανώς προσόμοια την ιδέαν ταις έμβάσι. Αυται δε, ως τω όνομα δήλοι, έλαβον την αρχήν αυτών εν Λακεδαίμονι, διετέλου δέν εν πολλή χρήσει και εν Αθήναις. Και δε μέν διακρίνονται των έμβάδων, οτε δε συγγέονται ταυτας (ιδ. Αριστοφ. Σφήκ. 1157, Εκκλησι. 314, 345, 507). Υπήρχον ίσως δύο είδη Λακωνικών υποδημάτων, τα μέν ευτελέστερα, τα δε πολυτελέστερα. Κατά τούτο, πολυτελέστερα ήσαν πάντως αι λεγόμεναι Αμυκλαί εδες, ως ο Πολυδεύκης καλει « έλευθεριώτερον υποδημα » και ο Ησύχιος λέγει: « Αμυκλαίδες: είδος υποδηματος πολυτελοός Λακωνικού. » Ο Πολυδεύκης χωρει λέγων « αι δε Λακωνικαί τω μέν χρώμα έρυθραι: οθεν δέν δύναται ειναι αι ούτω εη λεγόμεναι άλλαι, δε υπεδέοντο οι και τριβωνα ένδυόμενοι λακωνίζοντες (Δημοσθ. κ. Κών. 1267.) « και λακωνίειν φασι και τριβωνας έχουσι και άπλας υποδέδενται. » Περι των άπλαων τούτων ο Αρποκρατιων λέγει « Καλλίστρατός φησι, τω μόνοπेलμα των υποδημάτων ούτω καλεισθαι »

Αι Βλαυται ή Βλαυτια ήσαν κομψώτερον είδος υποδημάτων και υπεδέοντο ταυτα άνδρες επι δειπνον πορευόμενοι. Ούτως υποδεδεμένοσ Σωκράτης πορεύεται εις του Αγάθωνος (Πλατ. Συμπ. 174: « έρη γάρ οι Σωκράτους έντυχέιν λελουμένον τε και τας βλαυτας υποδεδεμένοσ, ε εκεινος ολιγάκις εποιεί, » παραβλ Αριστοφ. Ίππ. 889.) Ο Πολυδεύκης ονομάζει ταυτας « σανδαλιου τι είδος » ήσαν δε τω όντι είδος ήμισυποδημάτων σφιγγόμενων περι τα σφυρά δι' ήμάντων. Τούτο εξηγεί ο Αθηναίος λέγων (ΙΒ. 543) « χερσοίς άνασπαστοίς επεσφιγγε των βλαυτών τους άναγώμους. »

Τα ανωτέρω έκτεθέτα όνόματά εισι τα συχνότερον άπαντώμενα. Παρεκτός δε τούτων μνημονεύονται παρά τοις αρχαίοις και ένδρομιδες, και καρβατιναι, άμφότερα υπ' άνδρών φερούμενα: και αι μέν ένδρομιδες ήσαν ύψηλά υποδήματα, άπερ ο Πολυδεύκης, (Γ. 155) « ληνήθεις ίσως εκ της έτυμολογίας, λέγει ότι αυται « αθηναίς: δ' αν προσήκειον: ούτω δε έκάλοντο τα των όρμεώνων υποδήματα » ει και άλλωσ (Ζ. 93) λέγει ταυτα ίδια της Αρτέμιδος « αι δε ένδρομιδες, ίδιον της Αρτέμιδος τω υποδημα » τούτο ενισχύεται και εκ σχολίου τινός (εις Καλλιμάχου Ύμν. εις Αθλ. 238) « ένδρομιδες, κυρίως των κυνηγών υποδήματα. » Ίσως όμοιάσων αυται κατά τα μάλλον ούσαύτε μέρη αυτών τοις κ ο θ ο ρ ν ο ις (ιδ. Salmas. ad Tertull. de Pallio. p. 310) Παραδόξως πως τω όνομα ένδρομις πολυ διάφορον έχει παρά τοις Ρωμαίοις σημασίαν, δηλοσν οθρον ένδυμα, ήμισιον εξ έριου (ιδ. Mart. iv. 19, 4 Juvén. lii. 103) (και ήμεις λεγομεν άνδρομιδα τον εξ έριου μικρόν τάπητα). Αι δε καρβατιναι, εξ εναντίας, ήσαν πιθανώς τω καινίτατον περικά-

λυμμα τοῦ ποδὸς τῶν πενεστέρων ἢ τῶν ἀγροίκων, κατασκευαζόμεναι ἐξ κατεργάστου δέρματος (Πολυδ. Ζ. 88.) Καρβάτιναι μὲν ἀγροίκων ὑπόδημα. (Ἰδ. Φωτ. Λεξ. σελ. 131, 'Ησύχ. ἐν λ., Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ. 5, 14.) Γίνεται ἔτι μνεία καὶ πολλῶν ἄλλων ὀνομάτων ὑποδημάτων, καὶ ἴσως τὸ μέρος τοῦτο τῶν ἐνδυμάτων ὑπέκειτο μᾶλλον τῶν ἄλλων ταῖς καινοσπούδοις φαντασίαις. Ἐντεῦθεν ὑπῆρχον πολλὰ ὑποδημάτων εἶδη κατονομαζόμενα ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τῶν εἰσαγαγόντων τὴν χρῆσιν αὐτῶν (Πολυδ. Ζ. 89. Ἀπὸ δὲ τῶν χρησαμένων, Ἰφικρατίδες, Δεινιάδες, Ἀλκιβιάδαι, Σμινδυρίδαι, Μυνάκια ἀπὸ Μυνάκου). Ὑποδήματα κατεκομίζοντο εἰς Ἀθήνας ἔξωθεν πλείστα. Τὰ συχνότερον μνημονευόμενά εἰσι τὰ Σικυώνια.

(ἀκολουθεῖ.)

Ἄρτι ἐκδοθέντα βιβλία.

Ἑλληνικαὶ ἀρχαιότητες ἢ εὐρετήριον ἐπιγραφῶν καὶ ἄλλων ἀνακαλυφθεισῶν ἀρχαιοτήτων ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Α. Ρ. Ραγκαβῆ, γαλλιστί. Τόμος Β. 1855. Εἰς μέγα 4ον, συγκείμενος ἐκ σελίδων 2,000.

— Σύνταγμα τῶν Θεῶν καὶ ἱερῶν κανόνων τῶν τε ἀγίων καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων, καὶ τῶν ἱερῶν οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων, καὶ τῶν κατὰ μέρος ἀγίων πατέρων, ἐκδοθέν, σὺν πλείσταις ἄλλαις τὴν ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν διευποῦσαι διατάξεις, μετὰ τῶν ἀρχαίων ἐξηγητῶν, καὶ διαφόρων ἀναγνωσμάτων, ὑπὸ Γ. Α. Ράλλη καὶ Μ. Ποτλῆ, ἐγκρίσει τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, 1855. Τόμος Ε'. εἰς 8ον μέγα σελ. 600.

— Περὶ τῆς αὐτοχρονίας τῶν Ἀλβανῶν, ἦτοι Σκιπιτάρ. Πραγματεία ἱστορικοφιλολογικὴ Νικολάου Νικολέου. Ἐν Γοττίγγῃ, 1855, εἰς 8ον σελ. 110.

— Ἑλληνικῆς ἀρχαιολογίας ἐγχειρίδιον, ὑπὸ Ἀθανασίου Σ. Ρουσοπούλου. Ἐν Πάτραις, 1855. I τόμος εἰς 8ον, σελ. 300.

— Διάφορα διηγήματα ὑπὸ Α. Ρ. Ραγκαβῆ. Εἰς 8ον τόμος Α. σελ. 450.

Περὶ ἐνὸς ἐκάστου τῶν βιβλίων τούτων διαλαμβάνει τὰ δέοντα μετὰ πολλῆς κρίσεως καὶ ἀκριβείας ἢ ἐνταῦθα ἐκδιδομένη γαλλιστί ἐφημερίς Le Moniteur Greque, εἰς τὸν 4 αὐτῆς ἀριθμὸν θέλομεν δὲ καὶ ἡμεῖς προσεχῶς δημοσιεύει ὀλίγα τινα περὶ ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἀγγελομένων βιβλίων τὰ μὲν ἐξ ἰδίων παρατηρήσεων τὰ δὲ ἐρανισθέντες ἐκ τῶν ἐν τῷ Moniteur Greque ἀξιολόγων περὶ αὐτῶν σημειώσεων.

— Ἐδημοσιεύθη ἔτι Β ἐκδοσις τῆς ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ μεταφραστῆς μικρᾶς Ἑλληνικῆς ἱστορίας τοῦ Κεῖτλν ὑπὸ Σπυρίδωνος Ἀντωνιάδου, ἐπηυξημένη καὶ κατὰ πολὺ βελτιωμένη ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ. Θέλομεν ἐξῆς δημοσιεύσει καὶ τὰς περὶ τοῦ ἀξιολογητάτου τούτου διδακτικοῦ βιβλίου κρίσεις ἡμῶν τε καὶ ἄλλων, ἐκ πείρας ἐγνωκότων τὰ ὡς διδακτικοῦ βιβλίου πλεονεκτήματα τῆς ἱστορίας ταύτης.

— Ἐγχειρίδιον Φαρμακολογίας συνταχθὲν ὑπὸ Ν. Κωστῆ διδάκτορος τῆς Ἰατρικῆς, Χειρουργικῆς καὶ Μαιευτικῆς, Ἰατροῦ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Φαρμακολογίας καὶ Μαιευτικῆς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Πανεπιστημίῳ Ὁθωνος, μέλους τοῦ Β. Ἰατρικοῦ συνεδρίου, τακτικοῦ καὶ ἀντεπιστέλλοντος μέλους διαφόρων ἐπιστημονικῶν ἐταιριῶν κτλ. ἐκδοθεῖσα δαπάναις Ἰω. Ἀγγελόπουλου τυπογράφου.

Ὡσαύτως καὶ περὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ τούτου ἀριστουργήματος, κατὰ τὴν γνώμην τῶν εἰδημόνων καὶ τριβῶνων τὰ τοιαῦτα, ποιησόμεθα ἐξῆς λόγον.

— Χθὲς ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ παρ' ἡμῶν μεταφρασθέντος ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς Λεξικοῦ τῆς Ἑλλ. Ἀρχαιολογίας τοῦ W. Smith. Περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ βιβλίου τούτου ἔγραψαν ἤδη ἄλλοι τὰ εἰκότα ὡς ὁμολογοῦμεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν. — Σημ. 8ου τοῦ Α. τούτου φυλλαδίου ἀπαντάται παρατεθειμένον τὸ ὄνομα τοῦ Βεκκέρου, συγγραφέως τοῦ Χαρικλέους καὶ Γάλλου, παρεκκαλεῖται δὲ ἐντυγχάνων νὰ γράψῃ αὐτὸ Becker ἀντὶ Bekker ὡς κατὰ λάθος ἡμεῖς ἐγράψαμεν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Κατὰ τὰς πεμφθείσας ἐπισήμους πληροφορίας φαίνεται ὅτι αἱ ἐξετάσεις διαφόρων δημοτικῶν σχολείων ἀπέδειξαν εὐάρεστους καρπούς τῶν ἀγώνων τῶν δημοδιδασκάλων· λίαν προσεχῶς θέλει ἀναγνώσει τὸ κοινὸν ἐν τῇ Ἐφημερίδι ἡμῶν τὰ καθέκαστα τούτων, ἅπερ ἐκτεθήσονται διὰ τρόπου οὐδεμίαν δυναμένου ν' ἀφήσῃ ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῶν.

— Οἱ τὰ περὶ δημοτικῶν σχολείων συζητούσα ἐπιτροπὴ συνεδριάζει τακτικῶς, παρασκευάζουσα ὅσα νομίζει συντελεστικὰ εἰς βελτίωσιν καὶ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς τύχης τῶν Κ. δημοδιδασκάλων· κατὰ τὴν ἐκφρασθεῖσαν αὐτῇ ἐπιθυμίαν τοῦ Κυρίου Ὑπουργοῦ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως θέλει σπεύσει νὰ φέρῃ εἰς πέρας ὅσον τάχιον τὰς σπουδαίας αὐτῆς ἐργασίας.

— Προχθὲς ἐδρέψατο τοὺς καρπούς τῆς ἐπιμελείας αὐτοῦ ὁ ἐκ Ζαγορίου τῆς Ἠπείρου ὀρμώμενος φοιτητῆς τοῦ Ὁθωνείου Πανεπιστημίου Κ. Μιχαὴλ Βέλλος ἐξετασθεὶς καὶ τυχῶν τοῦ βαθμοῦ διδάκτορος τῆς ἰατρικῆς. Συγχαίρομεν τῷ Κυρίῳ Βέλλῳ οὐκ ἐπὶ ματαίῳ καὶ χρόνον καὶ κόπον καὶ χρήματα δαπανήσαντι.

— Δι' Ὑ. Β. διατάγματος μετετέθη ὁ Σχολάρχης Σπετσῶν Κ. Νικολαΐδης Φιλαδέλφους εἰς Ναύπλιον, ὁ δὲ τοῦ Ναυπλίου Κ. Α. Τσάτσος εἰς Σπέτσας, Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀποβιώσαντος Ἑλληνοδιδασκάλου Β. τάξεως Ναυπλίου Κ. Π. Γεωργιάδου διωρίσθη ὁ Κ. Πρεζάνης.

— Πρὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους διωρίσθη ἑλληνοδιδάσκαλος Λεωνιδίου ὁ Κ. Ι. Οἰκονομίδης· ἐκτοτε ἐπὶ τὸν ζῆλον καὶ τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ καὶ ἀρχαὶ καὶ ἰδιῶται, καὶ πρὸ πάντων ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Μαντινείας ἤδη κατηγορεῖ τις Ν. Π. αὐτὸν ἐν τῇ Μερίμνῃ ὡς ἀγχόνης ἄξιον· ὁ λόγος ἐστὶν ἀπλοῦς· ὁ Κ. Οἰκονομίδης ἀσχολεῖται εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὰς φαντασίας τοῦ τόπου ἐνθα διαμένει, διὰ τοῦτο τῆς ἐτέρας αὐτῶν ὁπαδός τις θέλει ἐπὶ πίνακος τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Οἰκονομίδου. — Ὑπάρχει καὶ ἄλλος τις λόγος, ἀλλὰ διὰ τοῦτον μάλιστα νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ μὲνῃ ἐν Λεωνιδίῳ ὁ βῆθεις διδάσκαλος. Δ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐπειδὴ κατ' αὐτὰς διανέμεται τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιολογίας, παρακαλοῦνται ὅσοι ἔλαβον παρ' ἡμῶν ἢ ἄλλοθεν ἀγγελίαις περὶ τούτου νὰ ἐπιστρέψωσι ταύτας, ἵνα ὀδηγηθῶμεν εἰς τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐγγραφεύτας συνδρομητάς.

Παρακαλοῦνται ἔτι ὅσοι ὀφείλουσιν ἡμῖν συνδρομὰς νὰ σπεύσωσι νὰ μᾶς ἀποστείλωσι ταύτας, ἐπειδὴ αἱ ἀνάγκαι ὑπερῆραν τὴν κεφαλὴν ἡμῶν. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ φίλοι ἡμῶν συνδρομηταὶ δὲν θέλουσιν ἐγκαταλείψει ἡμᾶς εἰς τὴν περιέστημεν ἀμηχανίαν, ἕνεκα τῆς καθυστερήσεως τῶν συνδρομῶν.

— Εἰς τὸ βιβλιοδετεῖον τοῦ Κ. Ρ. Βέρτ χαρκαίνονται παντὸς εἶδους κατάστιχα καὶ πάσης ἄλλης χρήσεως βιβλία διὰ τε τὰ Ὑπουργεῖα καὶ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα. Ὁ ἐπιθυμῶν ἄς διευθυθῇ εἰς τὸ ἄνω βῆθεν κατάστημα, ὁδὸς Ἐρμού, ἀρθ' 19, πλησίον τοῦ καταστήματος τοῦ Κ. Γκινάνα.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀριθ. 274.)